

maatte komme frem i den Henseende, finder jeg det oprørende, at nogen Kvinde skal kunne tvinges ind i et offentligt Hus. Alt det Svneri og den Utugt, som følger af Misbrug af den menneskelige fri Vilje, faar man indtil videre at lade gaa, men at tvinge Folk til at komme dybere ned i dette Svneri og denne Utugt, naar de ikke selv have lyst dertil, finder jeg ikke moralsk. Jeg skønner ikke rettere, end at naar en Kvinde ved sin Opsørsel gør det nødvendigt, at hun skal have Straf, skal man straffe hende, men ikke anvende et Bordel som Tvangsarbejdsanstalt. Det maa absolut siges at være i høj Grad umoralsk. Maaſte vil man sige, at det er ikke Meningen; saa snart hun vil føre et moralsk Liv, kan hun komme ud, men i saa Fald bliver Bestemmelsen jo illusorisk; thi saa vilde det være mærkeligt, om hun ikke, saa snart hun bliver indsat, vil erklære, at nu vil hun føre et moralsk Liv, og saa kommer man jo ingen Veje med det tvungne Ophold. Jeg kan ikke se andet, end at det er at tvinge til Utugt at tvinge et Fruentimmer ind i et Bordel; er det ikke Meningen, saa er der ingen Mening i Foranstaltningen. Hvis man vil benytte de offentlige Huse til Anbringelse som i et Internat, tror jeg, at man vil kunne finde mere passende Magdalenehjem end dem; det, en Kvinde der vil faa at se, vil ikke kunne være forbedrende for hende, medmindre man da tror, at de andre Kvinder skulle virke paa hende som den drukne spartanske Slave skulde virke paa Børnene. Men der var det Børn, der var Tale om, som kunde forbedres ved et affrækkende Eksempel; her er der Tale om Kvinder, der i Forvejen ere utugtige; jeg vil nemlig ikke antage, at man vil tvinge Børn eller anstændige Kvinder derind. Det er jo et overordentlig vanskeligt Forhold, denne Politiets Myndighed paa dette Omraade. Det kan vel antages, at denne Myndighed ikke vil blive misbrugt, men selv om man gaar ud fra, at de paagældende handle fuldstændig korrekt, er der ingen Tvivl om, at den tvungne Anbringelse i Bordeller er en i enhver Henseende forkastelig Bestemmelse. Der er blandt andet ogsaa det forkastelige ved den, at der intet Steds staa skrevet, for hvilke Forseelser de paagældende Kvinder skulle indsættes i offentlige Huse. I Loven

af 10de April 1874 § 7 staa der, at de skulle underkastes Regulativet, naar de udelive fra Visitation eller forandre Bolig uden at anmelde det for Politiet; dog kan det ikke paalægges dem at tage Ophold i offentlige Huse, medmindre deres senere Opsørsel gør det nødvendigt. Gaar man saa til, jeg vil ikke sige det allerhelligste, men det allerhjemmeligste, nemlig Politiregulativet, og søger nærmere Oplysning om, naar det da er, at en Kvinde kan indsættes i et offentligt Hus, faar man affurat den samme Bested: hun kan ikke indsættes deri, medmindre hendes Opsørsel gør det nødvendigt, men hvad hun skal have begaaet, for at det kan ske, bliver stadig en Gaade. Jeg mener, at Tvangsarbejdshuset og Fængslet vilde i alle Tilfælde være et mere passende Opholdssted for saadanne Kvinder end Tvangsoophold i et offentligt Hus.

Naar jeg nu skal tillade mig at tage mit Forslag tilbage, er det derfor paa ingen Maade, fordi jeg mener, at det ikke er et godt og rigtigt Forslag, som har sin store Betydning i principiel Henseende, men fordi jeg erkender, at der efter den Orden, hvori Afstemningerne ville falde, ikke er nogen som helst Udsigt til at faa mere end en lille Minoritet for det, hvorimod det Haab ikke er udelukket, at jeg ved tredje Behandling kan have Chancer for at samle et større Antal Medlemmer om Forslaget og saa det vedtaget, og jeg nærer da det bedste Haab om, at det i saa Fald kan blive accepteret af Landstinget og ogsaa af Regeringen, om end denne mulig ikke gerne vil gaa med til det. Jeg tillader mig altsaa at tage Forslagene under Nr. 7, 8 og 9 tilbage.

Formanden (Høgsbrø): Forslagene under Nr. 7, 8 og 9 ere tagne tilbage. Er der nogen, der optager dem (Ophold)? Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Justitsministeren (Melleman): Da disse sidste Forslag ere tagne tilbage, foreligge de jo ikke til Forhandling, og jeg skal derfor ikke omtale dem. Hvad angaar de Forslag, der ere blevne tilbage, kan jeg i det mindste paa dette Standpunkt af Forhandlingen slette mig kort om dem. For det relative Flertals Forslag angaar, vil jeg først bemærke, at jeg har forstaaet det